

Συγχαίρομεν τῷ φίλῳ ἡμῶν κ. Νικολάῳ Κάσκα ἐπὶ τῷ διορισμῷ αὐτοῦ ὡς βοηθοῦ τοῦ Δημοσίου Κατηγόρου. Ὁ κ. Κάσкас εἶναι ἐκ τῶν φιλοτιμωτέρων καὶ καταλληλοτέρων διὰ τοιαύτας θέσεις νέων.

Ἡ χθεσινὴ Ἑφημερίς γράφει ὅτι συνηντήθησαν οἱ δύο ἀπρωτότοκοι υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

Ὡς φαίνεται διὰ τὸ εἶναι καὶ οἱ δύο πρωτότοκοι θὰ εἶναι κολλημένοι ἀπὸ καῖπου, ὡς οἱ περίφημοι Σιαμαῖοι ἀδελφοί.

Ὁ θέλων νὰ βλέπῃ τελείας μεταφράσεις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ νὰ ἀναγνώσκῃ τὴν Ἑλευθερίαν.

Εἰς τὸ φιλολογικὸν τῆς φύλλον τῆς Κυριακῆς μετ' ἐκπλήξεως εἶχομεν ἰδεῖν ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἔδωκε 560 ἑκατομύρια δι' ἐν οἰκόπεδον τῶν Ἀπομάχων!

Τί δὲ ἦτο τὸ πρωτοφανές; αὐτὸ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ἤξιζε τόσα ἑκατομύρια; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ταμεῖου τῶν ἀπομάχων, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν γαλλικὴν νὰ λέγεται fonds.

Ἡ διάσημος Γαλλὶς ἡθοποιὸς Σάρα Μπερνάρ, ἐπιτυχῶς νει ὡς γνωστὸν εἰς τὴν γλυπτικὴν, τὴν ζωγραφικὴν, τὸ ἄσμα, τὴν ἱππικὴν, τὴν συγγραφικὴν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ διόλου διότι καὶ αἱ συνάδελφοί τῆς Ἑλληνίδος ἡθοποιοὶ διαπρέπουν ἐπίσης ὡς πλύστραι, σιδερώτραι, δασκάλαι, ράπτριαι καὶ μητέρες.

Πέντε καὶ πέντε. Ἄν προσθέσῃς καὶ κάτι ἄλλο, ἡ αἰσθητικὴ ἀνατροφή τῶν ἐλληνίδων ἡθοποιῶν ὑπερβαίνει τὸ πολύτεχον τῆς διασήμου Σάρας.

Ὁ Γάλλος κ. Σ. Σιβίνης — ὁ συντάκτης δηλαδὴ τοῦ «Journal d' Athènes» ἔπνεε μένεα καὶ φλόγας κατὰ τοῦ ὑπουργείου Τρικούπη, ὅπερ οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσώτερον κατηγόρησεν ὡς πληρονόμενον ἵνα προδώσῃ καὶ πωλήσῃ τὴν Ἑλλάδα τοῖς Ἀγγλοῖς.

Ἦτο ἀγριώτατος ὁ Γάλλος Σιβίνης.

Ὁ Ἑλλήν Σιβίνης, ὁ συντάκτης δηλαδὴ τῆς «Ἑλευθερίας» ἴσα μὲ τώρα τοῦλάχιστον δὲν βλέπει τίποτε ἀπὸ προδοσίας· οὔτε γὰρ περὶ τοιοῦτου θέματος· περιορίζεται μόνον νὰ ψάλλῃ τὴν ἑλευθερίαν καὶ τὰ γεύματα ὅσα ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς δίδει εἰς τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Τί ἥσυχον παιδί ποῦ εἶναι ὁ Ἑλλήν Σιβίνης!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τῷ Κυρίῳ . . .

Σὲ χαιρετῶ. Ἀπὸ παντοῦ μανθάνω, πῶς καῖκαν
Ὅλα τὰ δένδρα, φίλε μου, ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χιόνια.
Τί κάθασαι; Οἱ στίχοι σου ἀκόμα δὲν ἐβγήκαν;
Αὐτὸ τὸ χρόνο—δὲν ἀκοῦς;—δὲν θάχωμε λεμονία.

Νίκος.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Βρὲ ἀδελφὲ Κανελλίδη,

Τί ἔχουν τὰ μούτρα σου καὶ ἀναγκάζεσαι νὰ τὰ περνᾷς κάθε λίγο καὶ μουτσούνα. Καὶ πότε παρουσιάζεσαι ὡς ἐρημίτης τῆς Κηφισσιᾶς, πότε ὡς καλλιεργητῆς γεωμήλων, τώρα ὡς πατὴρ, τώρα ὡς θεῖος;

Ἄν ἦσο ἄγαμος, θὰ ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ μασκάρευσμά σου. Θὰ ἐξήτει νὰ ἐκθέσῃς εἰς πλειστηριασμὸν ἀντὶ τῆς «μουτσουναρίας» σου—καὶ μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν χρῆσιν τοιούτων λέξεων, ἀλλὰ τί νὰ σὲ πῶ μ' ἔχεις πνίξει—τὴν μουτσούνα σου.

Ἀλλὰ χάριτι δικῇ σου ἡ θεία εἶσαι ἔγγαμος καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς δημοσιογράφος. Τί ζυγίζεις τὸ ξεύρομεν. Ὅταν γράφῃς καλὰ, σκέπτεσαι στραβά. Ὅταν γράφῃς μωρὰ, σκέπτεσαι ὀρθά. Σκέψις καὶ γράψιμο διὰ σὲ εἶναι τὰ δύο ἄκρα τῆς μαγνητικῆς βελόνης. Δὲν συναντῶνται ποτέ.

Ἐπεὶ δὲν ἐντρέπεσαι ὀλίγο νὰ κάθῃσαι νὰ ἐπαυνοῦσαι μόνος σου; Νὰ γράφῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου αἰετῶν προὐδὸν μακρᾶς πείρας καὶ πολυειδῶν γνώσεων; Ὅτι ἀποτελοῦσι πλοῦσιον θησαυρὸν ἐπαγωγῶν ἰδεῶν καὶ πολιτικῶν ἀληθειῶν;

Ἄστ' αὐτὰ σὲ παρακαλῶ καὶ μὴ θέλῃς νὰ μεταβάλλῃς, κύριε γαιοκτήμων, τὴν καμαρουλά σου ὅθεν ἐξέρχονται τὰ καλλίσσαχλα ἄρθρα σου εἰς φαρμακεῖον ἔνθα προπαρασκευάζονται ἐμετικά.

Ἀκουέ με,

Εἰς συνάδελφός σου.

ΔΟΝ ΚΙΣΣΩΤΟΣ.

• Δοθείσης ευκαιρίας νὰ γράψῃ, ἠρνήθη ἔνεκα ἐλλείψεως μολυβδίδος . . . »

Νᾶχῃ κηρύξῃ ὁ Οὐγγὼ μὲ τὴ χρυσὴ του γλῶσσα
Ὅτι ὁ ἔρωσ, σὰ Θεός, ἀνάμεσα 'ς τὰ τόσα,
Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρτιὰ κι' ἀπὸ ταχυδρομεῖα,
Ἀλλὰμποροῦν δυὸ ἔρασταί μὲ κάθε εὐκολία
Μιὰ τακτικὴ ἀνταπόκρισι νὰ ἔχουνε ἂν θέλουν,
Μὲ ταῖς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὰ γράμματα νὰ στέλλουν,
Μὲ τὰ τραγοῦδια τῶν πουλιῶν, μὲ τῶν δεντρῶν τὰ φύλλα,
Μ' ὀλόκληρῃ τὴν ἀνοιξὶ σὲ φάκελλο κλειομένη,
Κι' ἐνῶ κοντεύεις νὰ σβυστῇς τόσον καιρὸ ἀπ' τὴ σκύλα
Ἐπιστολὴ προσμένοντας πολυαγαπημένη
—Μὲ τέτοια δὲ ποῦ ἤξερες λαμπρὴ συγκοινωνία,—
Σὺ νὰ μαθαίνῃς ἔξαφνα, ὀρίστ' ἀπελπισία!
Πῶς νὰ σοῦ γράψῃ ἀδύνατο, ἂν καὶ πολὺ τὴ θλίβῃ,
Γιατὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τῆς ἔλειπε . . . μολύβι . . .
Γιὰ πὲς μου, τέτοιο ἄκουσμα, τέτοια κουτοαλήθεια
Ἄχ! σὰ μολύβι φοβερὸ δὲ σοῦ τρυπᾷ τὰ στήθεια;
Κι' ἂν λέῃ ὁ ἔρωτας πῶς εἶν' ἀπ' τοὺς θεοὺς ὁ πρῶτος
Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Γιωργό μου, πῶς εἶνε Δὸν Κισσώτος;
Κοχότης.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΠΟΙΗΤΗ Ν. ΚΑΜΠΑ.

Ἰστὸν κάθε σου τὸν στίχο, ἂν ἤμουνα κοπέλα,
Θὰ σοῦδινα καὶ ἓνα φιλάκι ζηλευτό . . .
Μ' ἂν τώρα μοῦ κατέβῃ νὰ κάμω τέτοια τρέλλα,
Θαρρῶ δὲν θὰ σ' ἄρῃς τὸ compliment αὐτό.

Souris.